

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

8DE ÅRG.

DEN 26 MAJ 1907.

N^Ö 34

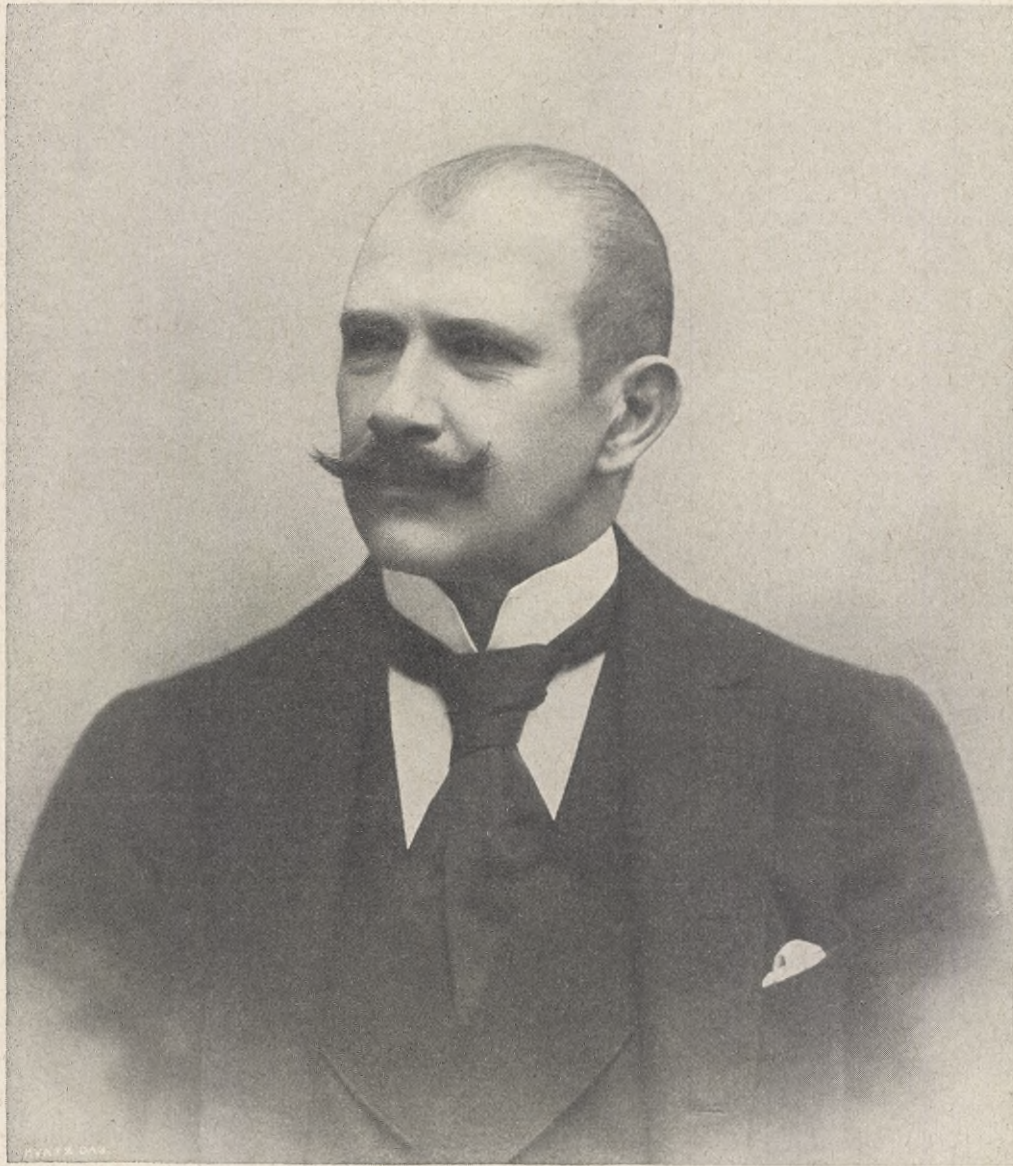

Foto. Dahlöf, Stockholm.

Knöde, Kem. A.-S. Bengt Sjöforsparre ochm—Oby

KNUT MICHAELSON.
DIREKTÖR OCH CHEF FÖR K. DRAMATISKA TEATERN.

KNUT MICHAELSON.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Under förutsättning, att ett enligt vissa grunder för utfövande af teaterverksamhet i den nya teaterbyggnaden vid Nybrogatan i Stockholm bildadt aktiebolag kommer till stånd, har K. m:t till ledamöter i styrelsen för nämnda aktiebolag, benämndt "K. dramatiska teaterns aktiebolag", tills vidare under tiden till och med den 30 juni 1909 förordnat öfverstekammarjunkaren frih. C. C:son Bonde, vice häradshöfdingen G. B. A. Holm och bruksägaren K. G. Michaelson, af hvilka frih. Bonde skall vara ordförande i styrelsen och bruksägaren Michaelson *verkställande direktör och chef för K. dramatiska teatern.*

Af ofvanstående framgår bl. a., att den nya dramatiska teatern icke kommer att stå omedelbart under statens hägn, utan att man funnit för godt att låta ett bolag taga densamma om hand, i likhet med hvad fallet är beträffande operan. Det framgår vidare, att "Nationalteatern", såsom man i prässen och väl äfven man och man emellan älskat att kalla den scen, inom hvilken murar enligt mångas förhoppningar en svensk dramatisk renässans skall uppstå, får det officiella namnet K. dramatiska teatern samt att dess chef, mannen som skall göra't, blir Knut Michaelson.

Redan länge har det försports att herr Michaelson skulle bli den lycklige och när det erfors, att han för några månader sedan avslutade en del engagement för den nya teaterns räkning, var saken ju klar.

Knut Gottlieb Michaelson är född i Stockholm den 1 april 1841 och har sålunda hunnit till rätt framskriden ålder. Men han är vid god vigor. Föräldrarna voro grosshandlaren och brukspatronen August Michaelson och Hilda Kristina Strokirk. Student i Uppsala 1859, studerade M. därstädes till 1863 och bosatte sig sedermera som disponent på Schebo bruk i Stockholms län.

Det torde icke vara indiskret att säga, att M. alltid haft mera håg för estetik än för bruksrörelse. Särskildt har teatern ständigt varit hans stora kärlek, och han studerade densamma, liksom konst i allmänhet, under åtskilliga resor i utlandet, hvarunder han äfven inköpte dyrbara äldre konstskatter, så att hans bostad å Schebo blef ett ståtligt museum.

Men M. hade också lust och förmåga att själf utöfva konst. Han grep till pännan och skref en del mindre originalpjäser, tillfällighetsstycken, bearbetningar, o. s. v. Efter hand vågade han sig på allt större uppgifter. Bland dessa skådespel och komedier kunna nämnas: "Ma guerite", 1881, "Markis de la Ferrière", 1884, "Ett val", 1886, "Återgång", 1887, "Moln", 1890, "Skandalen i natt", 1891, "Ett ungarls-hem", 1892, "Förr i världen", 1893, "Unge greiven", 1895, "En skugga", 1900. De ha utförts, åtminstone somliga, icke blott i Sverige, utan äfven i grannländerna.

Det är den franska, sinnrika intrigkonsten samt lättflytande dialogen, som tjänat M. till mönster i hans produktion, hvilken utmärker sig för samma egenskaper. M. lär också vara en stor Molièrevän och det vore glädjande, ifall Molières utomordentliga pjäser komme till heders på den nya dramatiska teatern. Men hvar finnes den komiker, som är erforderlig härför? Han är åtminstone ännu icke engagerad.

År 1903, sedan Schebo bruk fördelaktigt sålts, flyttade M. till Stockholm, där han ordnat sina konstskatter i det privathotell som han inköpte åt sig vid Karlavägen midt för Humlegården. Han har sedan dess lefvat privatmannens lugna lif. Han går nu midt in i striden, drifven af sin gamla kärlek till den mest hänförande och mest bedrägliga af alla konstarter — teatern.

DEN GAMLE SKALDEN.

FÖR HVAR 8 DAG AF JULIEN DE S:T JULIEN.

Den gamle skalden satt i sin kammare och ordnade sina papper. Framför honom på det lilla underliga empirebordet lågo flere pappersbuntar, de flesta gulnade och med bleknad skrift. Men sirligt ombuntade med blåa och skära band voro de ej, ty den gamle skalden var ungarl, och gamla Lotta som förestod hans hushåll, kom med sitt ordentlighetssinne aldrig fram till hans lådor.

Den gamle skalden tröttnade emellertid snart på att ordna de gamla papperen. Varligt tog han dem, och lade dem åter i chiffoniern. Han gjorde det långsamt och sakta väl vaktande sig för, att något blad skulle falla. Det var som då våra gamla kära ibland bedja oss ungdomar gå ut, ty vi trötta dem. Vi gå utan ledsnad eller bitterhet, ty vi veta huru mycket de gamla älska oss. Den gamle skalden älskade sina papper mer än något annat, men han behöfde ro, och därför lät han dem åter krypa in i sitt gamla gömme.

Med långsamma steg, mer stapplande än vanligt, gick han från chiffoniern, som han läste till väl, o h satte sig vid sin flygel för att spela den vemodsfulla melodien till Stagnelius' dikt "Ser jag stjärnorna sprida sitt flammande sken". Ja, han försökte till och med en gång att sjunga de välbekanta orden härtill, men han tystnade strax. Han märkte genast hur gubbaktig och hes hans röst lät; han slutade genast. Ty det var med andakt han soelade och en osynlig betraktare hade måst gråta, då han sig den gamle gubben med sina hvita lockar och guldbigade glasögon hänfördt — och dock så vemodigt — leende låta sina seniga gula fingrar glida öfver de än mer gula tangenterna. Egentligen var det nog ej mer ton

i flygeln än i hans röst, men det märkte ej den gamle skalden, ty han hörde till dessa människor, som först märka sina egna skröpligheter. Själff hade han haft många sorger, och många gånger hade han tviflat på sig själf, men på flygeln hade han aldrig tviflat. Vid den hade ju den glade Wennerberg så ofta fantiserat under deras gemensamma Uppsalatid. Kunde ett sådant instrument bli sprucket? Det trodde ej den gamle skalden.

Egentligen var det ingen, som visste, att den gamle skalden var skald. Han hade nog i sin ungdom skrivit fjärligglada bref till unga leende kusiner i Sörmlands prästgårdar eller till den unga, strålande friherrinnan i Uppsala, och ofta hade han strängt sin lyra, som var prydd med blåklockor och hela Nordens ängars prakt till skönheter med eller utan börd och snille. Men sedan hade den gamle skalden blifvit lärare och många, många år satt han sträng och fordrande eller godlynt och eftergifven, allt efter som hans sängarllynne skiftade, i en kateder lärande andras barn den latinska grammatikens hemligheter. Han hade föga gädje af sitt kall; de rödkindade anletena stodo honom föga nära, ty han var ej född barnalärare. Men nitiskt och samvetsgrannt uppfylde han sitt kall, till dess ändtligen — det var i maj månad — han fick lämna skolsalarnes slammiga luft för att få njuta sitt otium cum dignitate, som den unge rektorn sade till honom i sitt tal vid hans afgång. Den unge rektorn menade just ej så mycket med hvad han sade, det visste nog den gamle skalden, som vid de fyllda sextio åren hade svårt att upprätthålla skoltukten bland sina tiders okynniga ungdom, men det gjorde honom det

samma; han hade en så ljuf förnimmelse af att vara fri. Och från skolan gick han rakt ut i skogen och hörde på fågelkvittret, som skalderna i hans ungdom brukade göra.

Nu satt emellertid den gamle skalden drömmande vid sitt piano låtande sångens toner långsamt framlockas ur flygeln. Fönstret stod öppet, och allt doftade af hägg och nyfödd vår. Den gamle skalden slutade sin spelning och såg ut genom fönstret, ut öfver stadens utkant, där arbetarbarnen lekte i våraftonens stilla ljumhet. Det kom ett så underligt uttryck i hans anlete, och han mumlade långa strofer om längtan den våren, sprickningstiden och knoppningstiden, som bringar allt till lif för att låta hösten döda det.

Ty den gamle skalden var verkligen en diktare. Hela sitt lif hade han diktat, fastän det var länge, länge sedan han låtit någon få del däraf. Det var vemodspoesi, han skrifvit, blomster, som han hämtat från Stagnelius och Atterbom och dragit upp i sin kammares ensamma tystnad. Idel blåa blommor, idel oskuld, och renhet var det, längtan och trängtan, men ej sjudande och kraftig, utan smekande och öm, som vårens vindar då de flyga öfver fälten medtagande så många människors suckar och böner.

Den gamle skalden hade haft sin saga. Han hade som ung student varit informator på en stor herrgård. Han var väl sedd och grefvinnan log gladt, då den unge poeten lade ett fång af sin sångarvårs första blommor för hennes fötter. Han blef snart förtrolig i hemmet, och grefven lät honom ordna det stora biblioteket, där ingen vistades, och ibland fick han om sommarkvällarne för familjen sjunga sina Uppsalaminnen — de glada gluntarne. Den, som då plågade ackompanjerna honom, var den unga fröken, Marianne. Hon var några år yngre än han, smärt och vek, med ett lockigt gult hår och drömmande blå ögon. Den gamle skalden mindes väl den gång, han satt vid fönstret med fröken Marianne midt emot sig. Han kunde ej göra annat än se in i dessa ögon, och då grefven bad honom sjunga en glunt, hörde han ej.

— Men, herr Gabriel, jag tror herr Gabriel är ins blanc hineine! skämtade grefven och log skälmskt mot sin unga dotters rodnande ansikte. Så förde han de unga fram till pianot, och musiken tog sin början. Den aftonen glömde aldrig herr Gabriel, han sjöng sämre än annars, och de stora djupa ögonen stodo för honom en hel vaknatt.

Grefven trodde väl i alla fall aldrig, att den unge informatorn skulle vinna hans dotters hjärta. Men så gick det ändå. Fröken Marianne och herr Gabriel gingo hela sommaren på tider, då ingen anade det, omkring i skogen, och herr Gabriel läste ofta upp en ny hyllning till sitt hjärtas prinsessa. Och prinsessan var huld och skön som prinsessan i sagan, och den unge skalden — han älskade att kalla sig trubaduren — fann snart sin kärlek besvarad. Sommaren förgick emellertid utan att fröken Mariannes föräldrar med bestämdhet visste, att hon älskade herr Gabriel. Blott när Mariannes unge syssling — löjtnant Rossing på Hagbylunda — kom öfver på besök och hon ej ville lämna sitt rum, brukade de tvekanande fråga sig det. Men de hoppades att det skulle gå öfver.

När hösten kom, reste herr Gabriel till Uppsala och grefven till Stockholm. Fröken Marianne infördes i societeten, blef firad och beundrad, och snart var hon fäst vid en ung lord, en attaché vid engelska beskickningen. Föräldrarne ansågo partiet utmärkt, dottern skulle en gång bli hertiginna, när lordens far dog. Det unga paret reste strax efter bröllopet ut till England för att tillbringa smekmånaden på lordens gamla skottska slott, som var nog fullt af irrgångar och spökerier för att sätta den unga brudens sinne i en ljuf rysning. Lorden blef också på samma gång förflyttad till en sydländsk hufvudstad, och hans unga lady följde med för att med sina stora blå ögon öfverflygla alla Söderns eldiga blickar. Det dröjde ej länge förrän landets alla små brunhylla ädlingarlågo vid hennes fötter.

Under allt detta låg herr Gabriel kvar i Uppsala, delande sin tid mellan musiken, lyran och Schelling. Så kom budet till honom om fröken Mariannes giftermål. Det skulle vara orätt att säga, att herr Gabriel väntat sig något af denna sin sommarkärlek, men kanske just därför grep detta honom så mycket mer. Han lämnade kamraternas glada krets och stängde in sig på sin kammare. Man sade att han läste. Och det gjorde också herr Gabriel. Snart tog han sin magistergrad, och ett år därefter satt han i den ensamma lilla staden i mellersta Sverige såsom lärare vid en skola. Han var en ordentlig och skötsam karl, men han gick alltid, alltid ensam. Ingen visste, hvad han gjorde. Aldrig försummade han sina lektioner, dag ut och dag in i alla väder kom han till skolan i sin gamla slängkappa och sina stora lädergaloscher, som hela staden skrattade åt. Inga vänner skaffade han sig, men också inga ovänner.

Under allt detta diktade han dock. Rätt som det var kom ett nytt stycke till den stora packen af manuskript, som han hade i sin chiffonier. Det var allt dikter om längtan och oförstådd och oförklarad kärlek, allt så lugnt och klart på ytan, men så glödande varmt på djupet. Det var toner som han fantiserat ihop under långa nätter, toner och tankar, som glidit fram öfver det ensamma rummet med de täta bokhyllorna liksom suckarne tränga genom moln och dimma för att förtona i det evigt blå däruppe. Men den stora inledningsdikten — den klaraste och skönaste pärlan af dem alla — den hade han gömt på. Ännu var den ej nedskrifven, men nu hade han den

(Forts. å sid. 539).

Reis fotograf.

Kliché: Bengt Stoffersparre.

D:R MARMOREK, DEN BEKANTE UPPFINNAREN AF ETT TUBERKULOSSERUM, HAR I DAGARNE I BERLIN HÅLLIT FÖREDRAG OM SIN METOD.

Efter fotografi

HEDVIG WINTERHJELM. †

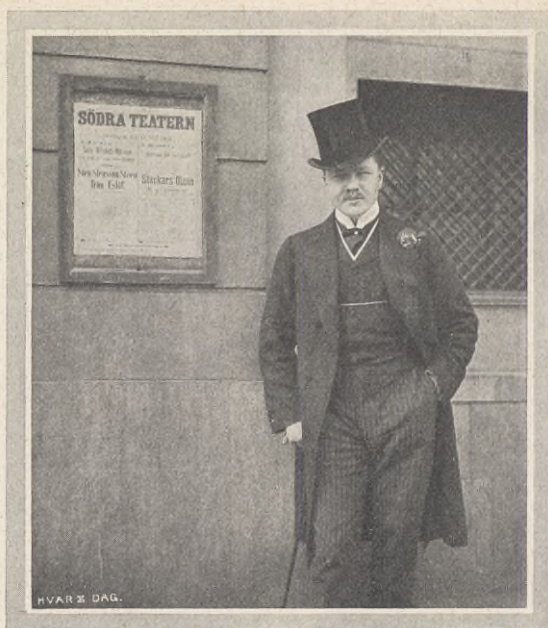
Klädh: Bengt Sjöversparre.

Den 7 maj afled i Stockholm den utmärkta skådespelerskan och sceniska instruktisen *Hedvig Winterhjelm*, f. Forsman. År 1838, vid 16 års ålder, blef hon elev vid K. teatern i Stockholm, debuterade vid Oskar Anderssons sällskap, var sedermera anställd hos Stjernström i hufvudstaden och därefter vid Åhmans och Pousettes sällskap. Hon öfvergick därefter 67 till Svenska teatern i Helsingfors, där hon spelade de stora tragiska rollerna, Ofelia, Desdemona, lady Macbeth, o. s. v. En stor triumf firade hon, när hon på finska — som hon enkom då lärde sig — utförde titelrollen i Alexander Kivis bibliska drama "Lea", som kom till uppförande genom doktor Kaarlo Bergbom, finska teaterns skapare. Detta var första gången en skådespelerska utförde en roll på finska.

Efter sin makes, skådespelaren F. Roos, död 72, spelade den framstående artisten som gäst i olika städer. 1875 gifte hon om sig med norske journalisten Kristian Winterhjelm. Särskild ryktbarhet vann fru M. genom sitt deltagande i August Lindbergs Gångareturné, som började i Helsingborg 83. Hon spelade då fru Alvings roll på ett sätt, som aflockade till och med Ibsen loford. På 1880-talet spelade hon vidare Arria i "Arria och Messalina", fru Inger till Östråt, m. m.

Under de senaste åren utöfvade fru W. liflig verksamhet som scenisk lärarinna. Bland sina elever har hon bl. a. haft Julia Håkansson.

*

HVAR 8 DAGS fotografi & Skålm

ELIS OLSON. Lämnar vid säsongens slut scenen på allvar.

Klädh: Bengt Sjöversparre.

För alla vänner af den glada Thalia är det ett sorgebud, som i dagarna gått genom prässen *Elis Olson* drar sig tillbaka. Första intrycket var för-

Amaltrifoto.

2 1 3
VILHELM STENHAMMAR (1) I FLORENS där Göteborgs Orkesterförenings ledande krafter rådmän P. Lamberg (2) och bankdirektör H. Mannheimer (3) nyligen besökt honom och lyckats vinna den eminente kompositören-dirigenten för Orkesterföreningen. Till hösten öfvertager sålunda Vilhelm Stenhammar dirigentskapet öfver den stora Göteborgsörkestern.

våning. Dra sig tillbaka efter att nyss ha slagit igenom och på ett par år ha blifvit en af Stockholms populäraste skådespelare! Vid tjuogoätta års ålder lämna en bana, där man visat så stora förutsättningar att kunna utbilda sig till en komiker af första rang.

Elis Olsons teaterbana har räckt i tio år. Det var på Folkteatern i Stockholm han vann sin första större framgång som gubben Hybinett i *Löjen och Tårar*. Och den betecknar han alltjämt som sin favoritroll, trots den ojämförligt större ryktbarhet han sedan nådde genom sin Sten Steenson Sten. Det är den typ han där skapade som gjort hans namn riksbekant — tack vare den fick ju pjäsen ett triumftåg genom Sverige. All den godmodiga och vinnande humor, som ligger i Elis Olsons temperament, kom där till sin rätt. Hans skånska dialekt skilde sig likaledes fullkomligt från den, man är van vid att höra på uppsvenska scener.

Samma måttfulla konst har också gjort honom till en af våra bästa revyskådespelare. Härdragna vitsar och gruffliga visor kan ingen framsäga mer obesväradt. Det är inte något missgrepp af Norlander att i sin senaste revy låta Olson spela sig själf — han är verkligen sig själf på scenen.

Foto. HVAR 8 DAG.

Åskåd. Bengt Silfverparre.

FRÅN KRONPRINSENS LAWNTENNISKLUBBS VÄRTÄFLINGAR: Fyra utländska deltagare: 1. Meunier Surcouf; 2. O'Hara Murray; 3. Wallis Myers; 4. N. W. Smith.

Kronprinsens lawntennisklubb har haft sina sedvanliga stora vartäfflingar i Stockholm, hvarl Kronprinsen-regenten dock icke denna gång deltagit. Bland de utländska spelarna märktes danskan fröken Castenschiöld, engelsmännen hrr Wallis-Myers. Smith och O'Hara Murray samt fransmännen Meunier Surcouf. De af olika personer skänkta prisen voro lika ståtliga som alltid.

Foto. Dahlquist, Hbg. 45 år den 10 maj.

Åskåd. Bengt Silfverparre.

Hvad är det då, som lockat honom att öfverge en bana, där han skurit så tidiga lagrar? Musiken. Redan under sitt engagement vid Folkteatern, har han satt musik till ett par vaudeviller: "Garfvar-Olle" och Leipzigers "Lethe". Nu tänker han bli kompositör på allvar — nej inte på allvar, det är operetter Elis Olson vill skriva. Han anträder snart en längre studieresa till kontinenten, som kommer att räkna tre eller fyra år. Och få vi i honom den tondiktare i den glada genren, som vårt land för länge saknat, är det inte skäl att klaga öfver, att vår scen gått miste om en komisk kraft.

A. M—r.

*

Som bekant var det Vilhelm Stenhammars afsikt, när han i höstas efter ett flertal afskedskonserter på olika ställen i vårt land reste till Italien, att bosätta sig därnere för några år framåt för att ostördt få ägna sig åt kompositon. Emeller-

tid har den afsedda långa bortavaron fått ett oväntadt hastigt slut, i det hr S. i dagarne antagit engagement att från hösten vara Göteborgs Orkesterförenings förste dirigent. För att så mycket säkrare bringa underhandlingarne härom till ett lyckligt slut, afreste ordförande i orkesterföreningen rådmann P. Lamberg och ordföranden i Konserthusets bankdirektören Herman Mannheim till Florens och träffade där den önskade öfverenskommelsen, som återbördar hr Stenhammar till fosterjorden. Vår bild togs i Florens.

*

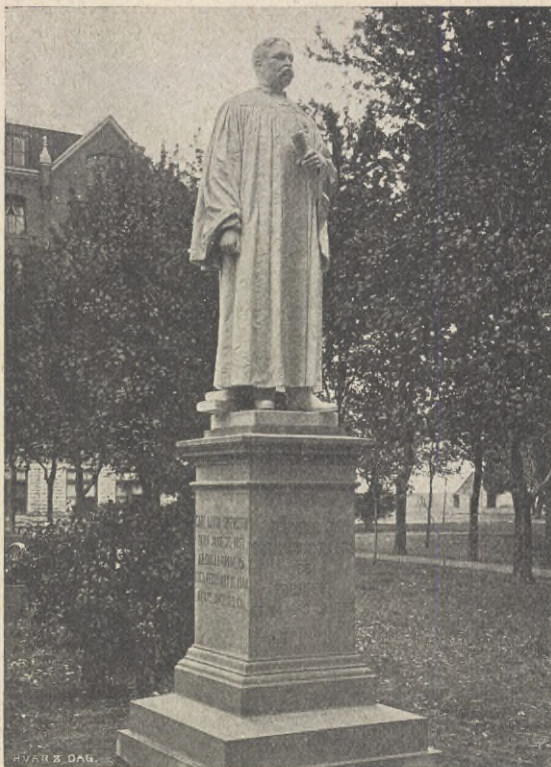
Den bekanta författarinnan fru Elna Tenow, i vida kretsar känd för sina sociala inträsen och det energiska arbete hon nedlägger på den upplysningsverksamhet hon understödjer, fyllde den 10 maj 45 år och var då föremål för mycken hyllning. Fru Tenows namn uttalas som bekant ofta i sammanhang med ett annat kvinnligt författarnamn, som börjar med samma initialer, och som signerat tvänne i fjol utkomna lifligt diskuterade reformskrifter.

KPer fotografi

JOHAN SVENDSEN.

Den kände kompositören frånträder i dessa dagar kapellmästarebefattningen vid Kungl. teatern i Köpenhamn som han innehaft 25 år.

Efter fotografi.

Klöhn: Benot Silfverparre

NAMNKUNNIG SVENSK-AMERIKAN I MARMOR.
Carl Swensson, grundare af Bethany College.

Vid det svensk-amerikanska högre läroverket Bethany College i Lindsborg, Kansas, aftäcktes den 22 april en staty i marmor af läroverkets grundläggare, framlidne d:r Carl Swensson. Nuvarande läroverkspresidenten Ernst F. Pihlblad bjöd täckelset falla och uttalade därvid följande ord: "Må samma anda som besjälade honom, hvars bild jag nu går att aftäcka, städse råda vid Bethany College, hans verk och minnesvärd."

Statyn, som är huggen i hvit Carraramarmor af en italiensk skulptör, når med postament en höjd af något öfver tolf fot. Monumentet har sin plats å esplanaden midt framför läroverkets hufvudbyggnad.

Statyftäckningen var kulmen af en fäst, som firades med anledning däraf att läroverket nyss afbördat sig en skuld på 33,000 dollars, mottagit donationsfonder till motsvarande belopp samt fått Andrew Carnegies löfte om 20,000 till uppförande af ett bibliotek.

Carl Swens-

son utöfvade i egenskap af skolman, präst, skriftställare och offentlig talare en verksamhet, som satt djupa spår i svensk-amerikanernas odling och för all framtid betryggat honom en rangplats i deras häfder. Betecknande nog är han den förste svensk-amerikan näst John Ericsson, åt hvars minne hans landsmän rest en bildstod.

*

På sin femtio-årsdag, hvilken inföll den 14 april, blef skriftställaren Ernst Skarstedt föremål för en varm hyllning från

sina svensk-amerikanska landsmäns sida. I staden Seattle, staten Washington, hade anordnats en fäst å Svenska Klubben, bevisad af omkring 150 personer, med Skarstedt som hedersgäst. Vid detta tillfälle öfverlämnades till honom en subskriberad minnesgåva.

Ernst Skarstedt, son till professor Skarstedt i Lund och dennes maka, född Wieselgren, har under ett kvarts sekel

gjort sig mycket förtjänt om den gryende svenska litteraturen i Amerika. Han har verkat dels som journalist, dels som själfständig författare-diktare, historiker och litteraturforskare. Hans på 1890-talet utkomna bok, "Våra Pennfäktare", upptog alla, som i senare tid idkat något slags författarskap på svenskt språk i Amerika.

Outtröttlig samlare hade Skarstedt sammanfört den fullständigaste kollektion af svensk-amerikanska litterära och historiska alster, hvilken dock tyvärr gick totalt förlorad vid San Franciscokatastrofen. Det var

kanske närmast denna för honom ytterst kännbara förlust som föranledt den gjorda insamlingen — den första allmänna subskription till förmån för någon enskild svensk-amerikan. Nära hälften af beloppet har nämligen teckats af tidningsmän, litteratörer och andra Skarstedts vänner utom staten Washington.

Efter porträtt.

Klöhn: Bengt Silfverparre.

ERNST SKARSTEDT. Svensk-amerikansk litteratör. 50 år den 14 april.

Efter fotografi.

DET NYA SVENSKA MINISTER-HOTELLET I KRISTIANIA.

FRÅN INVIGNINGEN AF DEN NYA SVENSKA SJÖMANSKYRKAN I HAMBURG. *Mindre bilden:* Hamburgs främste prelat, senior d:r Behrmann, talar.

Hamburg, söndagen den 12 maj.

I dag — på reformationsdagen och Gustaf Vasas födelsedag — har en högtidlighet af sällsynt allvarlig och vacker prägel ägt rum i Hamburg. Sveriges ärkebiskop och Hamburgs "primas", senior doktor Behrmann, ha förrättat invigningsakten af vår nya Gustaf Adolfskyrka på hvar sitt språk, den ene enkelt och flärdfritt, den andre med imponerande retorik.

Akten inleddes af ärkebiskop Ekman framme vid altaret. Kring sig hade han en skara på icke mindre 13 assistenter, hufvudsakligen svenska sjömanspräster från fem europeiska länder, Sverige, Danmark, Tyskland, England, Frankrike.

Efter en psalm höll ärkebiskopen, på sitt okonstlade sätt, ett tal. Man fann lätt att talet var riktadt inte till en förnäm publik utan lämpadt efter ett auditorium, som ärkebiskopen väntat sig att finna, sjömännen. Det afhandlade de faror, som vänta sjömännen i hamnstaden och om kyrkans betydelse för dem. "Och nu vare detta tämpel helgadt till Herrans tjänst och dyrkan. Frid vare öfver detta hus", afslöt han sitt tal.

Efter afsjungandet af ett par psalmer bestogs predikstolen för första gången af en talare. Det var Hamburgs förste präst, senior d:r Behrmann, om hvilken sägnen går, att han arbetat sig upp från en fattig pojke, som vandrade till skolan i träskor och hvars framtid skapades af staden Hamburgs fäder, som upptäckte hans begåfning och hjälpte honom fram med stipendier, tills han nu står såsom en af de två främste i

den fria riksstaden. Han delar nu äran och makten med Hamburgs "kung", borgmästaren.

Doktor Behrmanns ord präglades af retorikens glans. Af särskildt värde var, att d:r Behrmann gaf uttryck åt den erkänsla staden Hamburg och dess prästerskap känner för det arbete de nordiska landen, af hvilka Sverige nu står ensamt om att äga en kyrka, nedlägga bland sjömännen, som naturligtvis gifva Hamburg en hel del svårigheter.

En svensk kör utförde nu från läktaren Beethovens "I himlar sjungen den Eviges ära". Härefter vidtog dagens gudstjänst, vid hvilken professor Kolmodin, Uppsala, predikade.

Det hela var nu slut och man fick utrymme att se sig om i den nya kyrkan. Den är liten och proper. Rymmer något öfver 200 personer, men om angränsande salar tagas i anspråk, kunna väl ett hundratal personer till få rum. I fälten mellan hvalfribborna i taket ha alla landskapsvapen fått plats. Altare, predikstol, orgeln och bänkarne äro hållna i gul ton, liknande ek. Väggarna äro enkelt hvitmenade och bibelspråk slingra sig i diskreta färger. Ofvanför altaret en stjärnhimmel.

Kyrkan innesluter också prästgården. Kanske finnes i hela världen ingen mer prästgård i kyrkan. Men pastor Englund bor ett par trappor högre upp och har sina expeditjonsrum där. I nedra botten ha finnarne en samlingsal, där de hålla sina egna tidningar och egen gudstjänst, därjämte ett stort läse- och skrifrum, som är beräknadt för besök äfven af andra skandinaver.

A. R.

ETNOGRAFISK MISSIONSUTSTÄLLNING I STOCKHOLM.

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STHLM

1. INDISKA AFDELNINGEN. 2. DEL AF KONGOAFDELNINGEN. 3. BRUDBÄRSTOL FRÅN KINA. 4. KINA OCH PERSIEN. 5. KONGOBY. 6. GRUPP AF UTSTÄLLANDE MISSIONÄRER. *Sittande: Elin Sundvall, Persien. Stående fr. vänster å foton: F. Johanson, Indien. V. Rosengren, Indien. V. Sjöholm, Kongo. J. Hammar, Kongo.*

Älsköd: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sthlm—Gdg

I Vetenskapsakademiens i Stockholm hörsal vid Drottninggatan har öppnats en för den stora allmänheten ovanligt intressant utställning, nämligen en etnografisk exposition, bestående af 10,000 nummer och sammanbragt af svenska missionärer i de främmande världsdelarne. Det är friherre Erland Norden-skiöld, den unge och skicklige etnografen, som föranstaltat härom, och han har nu glädjen se ett verkligt lysande resultat.

Samlingen från Kongo t. ex., som upptar midtsidan af salens fond samt en del af golvet är rent af storartad och lär endast ha sin öfverman i Kongomuseet i Belgien. Till höger ser man en röd jättegubbe, som är hopsatt af europeiska filtar och prydd med tatuering. Det är ett af invånarne förfärdigt mumiefodral åt en af lidan höfding.

Mycket instruktiv är den afrikanska modellbyn med olika byggnader för människor och djur. Här nere på golvet påträffas också bl. a. en högelegant kinesisk bärstol, i hvilken bruden förts till sin älskade. De Asien representerande föremålen — speciellt har man tillfälle studera Kina, Persien och det underbara Indien — äro eljes utställda på läktaren.

I ett särskildt litet rum påträffas fotografier af de olika missionsstationerna, manuskript på olika hednaspråk, vittnande om missionärernas trägna språkstudier, o. s. v.

Fem missionärer äro f. n. hemresta och ha hjälpt till med ordnandet af sina resp. samlingar. Af dessa missionärer togs för H. 8. D. räkning här bifogade grupp.

DEN GLADA HÄNDELSEN VID SPANSKA HOFVET.

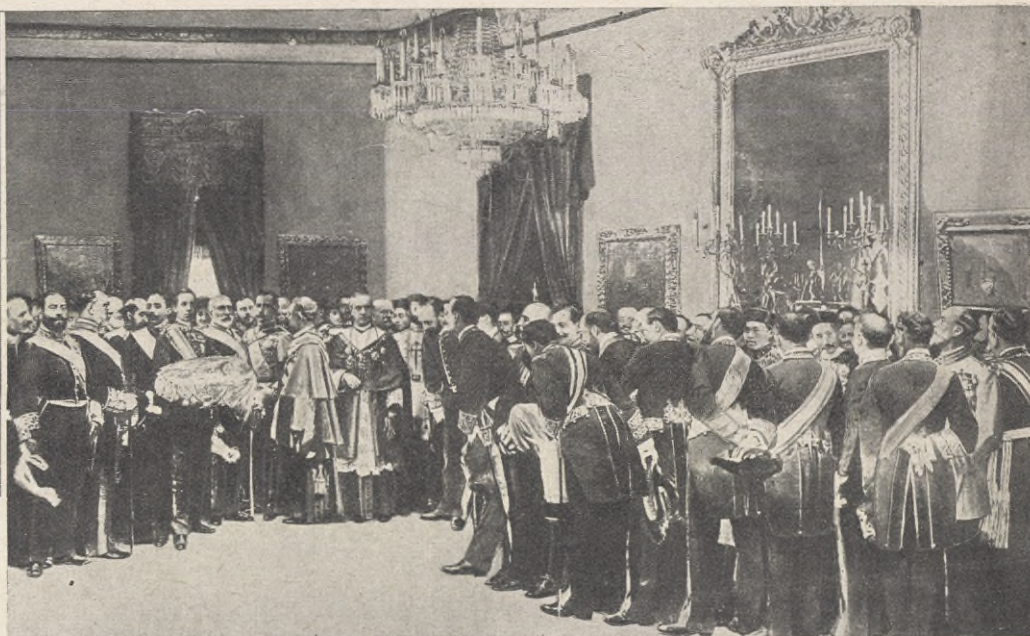
NYTT PORTRÄTT AF KONUNGEN OCH DROTTNINGEN
AF SPANIEN.
KUNG ALFONSO PRÆSENTERAR TRONFÖLJAREN FÖR
DEN KUNGLIGA FAMILJEN OCH DIPLOMATISKA KÅREN
EN HALFTIMME EFTER HANS FÖDELSE.

(Denna bild är reproducerad efter en verkligt unik foto.)

Till brokigt utomlandsnytt.

Det jäser i Indien, se där en nyhet, som under de senaste veckorna af de engelska tidningarne ägnas en viss nervös uppmärksamhet. Och det ser verkligen ut som om en rörelse af allvarligaste slag vore på väg att utbreda sig i det gamla sagolandet. Från flera håll berättas om upproriska symptom, och den nationella indiska prässen tar sig en ton, som är allt annat än angenäm för engelsmännen.

I England hoppas man naturligtvis, att rörelsen skall visa sig vara af öfvergående slag, och mången tror nog, att truppkoncentrationerna i de förnämsta upprorshärdarne jämte häktningar af ledarne skola vara tillfyllest. Men alla kännare af förhållandena, betvivla icke, att härmed rörelsen endast tillfälligtvis är tryckt till marken och att dess uppflammande kan väntas när som helst igen. Den nationella agitationen är eld och lågor och därtill ytterst säker om medel och mål. Får man döma af de uttalanden som gjorts på de senaste indiska kongresserna, så dröjer det icke länge förrän man står inför den slutliga kraftmätningen mellan Indiens folk och det främmande herra-

DEN SPANSKE MINISTERPRESIDENTEN MAURA lämnar palatset efter att ha sett det kungliga barnet. Hans ansiktsuttryck vittnar om den mest oskrymtrade glädje.

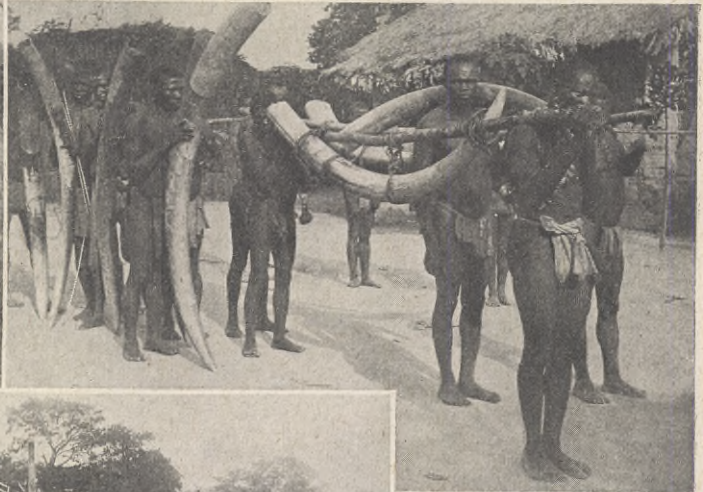
DEN JUBLANDE FOLKMÄSSAN UTANFÖR DROTTNINGENS FÖNSTER den 10 maj.

BILDER FRÅN KONGO.

Efter unika fotografier, i dessa dagar anlända från Kongo. Ett flertal andra, delvis af ganska upprörande natur föreligga till red:s förfogande, men vi in-skränka oss till de här återgifna.

1. KVINNOR SOM FÅNGSLATS EMEDAN DFRAS MÄN VÄGRAT ARBETA.

2. NEGRERTVIN-GAS MOT SIN VILJA ATT TRANSPORTERA ELFENBEN.

3. BELGISK KA NONBÅT I »F<I>-STATERNA.

De olidliga förhållandena i Kongo kunna icke nog ofta belysas och ha nu senast gifvit anledning till en debatt i engelska underhuset, där utrikesministern sir Edvard Grey framhöll nödvändigheten af en snar förändring af Kongo-statens statsskick.

våldet. Och vore det i själfva verket så underligt, om Indien finge samma själfstyrelse som andra engelska kolonier njuta af?

Om ett förhärjande krig mellan infödde och engelsmän blefve följden af den nuvarande jäsningen, så vore det ingalunda första gången blod flöte för den indiska frihetens sak. Ända till 1858 rasade krigen så godt som oafbrutet i öfver hundra år. Då engelska staten efter det senaste stora upproret — hvars femtioårsjubileum synes komma att firas med ett nytt utbrott — intog det stora ostindiska kompaniets plats, har situationen på det stora hela taget varit tämligen tillfredsställande, och ingen kan förneka, att engelsmännen utträttat betydande ting för landets framåtskridande och administrationens ordnande. Men ingen klarsynt iakttagare har kunnat undgå att göra den observationen, att under denna tid fiendskapen mellan engelsmän och infödde alltmera tillväxt. De infödde förstodo snart, att de för sin nationella själfhäfvelse hade vida mer att frukta af engelska staten än af det brutala bolaget. Den mera humana statsliga regimen gjorde emellertid att de underkuvade hämtade sig från den utmattning, som blifvit följden af kompaniets utsveitning, och den europeiska kulturen, europeisk militarism och europeiska statsförfattningar förblefvo icke länge okända ting för en stor del af Indiens högre begåfvade män.

Ingen engelsman är blind för att de indiska massorna nu äro fruktansvärdare fiender än någonsin, och man förvånar sig egentligen icke, om både engelska stats-

män och skriftställare förefalla en smula oroliga, då de tala om företeelserna där borta i de sagolika rikedomarnes och den skriande hungersnödens, djungelns och sägnernas land.

Vi kunna i detta sammanhang icke neka oss nöjet att återgifva ett uttalande, som vi i dessa dagar funnit i en engelsk tidning och som på ett tillfredsställande sätt gifver den erforderliga belysningen af de händelser, som torde vara att vänta i Indien. Det heter i detta uttalande bl. a.:

”Där två olika kulturer, en gammal och en ny, af hvilka den senares öfverlägsenhet hufvudsakligen beror på materiella och intellektuella faktorer, mötas, händer det nästan alltid, att denna senares representanter bedraga sig beträffande intensiteten af de strider, som vänta dem. Detta är ett misstag, som kan komma att stå oss engelsmän dyrt. Vi ha i årtal varit utsatta för detta misstag i Indien. Vi ha trots, att landet under en human styrelse skulle lära sig att fördraga främlingarnes herravälde och afstå från alla försök att återeröfra sitt nationella oberoende.”

Engelska kännare af förhållandena i Indien erkänna, som sagdt, att läget är synnerligen allvarligt, och detta erkännande har jämväl från regeringshåll fått ganska förvånande uttryck. England har nu endast att se tiden an och hålla sig i yttersta beredskap. Det skulle säkerligen slå icke minst engelsmännen själfva med häpnad, om de icke inom kort finge en brusande storm att rida ut i sin dyrbaraste besittning, pärlan i Imperium Britannicum's krona.

Efter fotografi.

OROLIGHETERNA I INDIEN.

Klöhn: Kem. A.-B. Bengt Sjöförsvarre Sjölm—Öbg.

Regeringens trupper af infödde stationerade vid Lahore. I bakgrunden sikkis, i förgrunden gurkas (af mongoliskt ursprung).

(Forts. fr. sid. 531.)

efter ett lifs långa, spanande längtan färdig och det återstod blott att sätta den på papperet. Aftonens långa timmar hade han ägnat åt den, morgnarnes gryningsstunder hade han ofta mejslat på den såsom konstnärn på marmorn. De andra dikterna voro intet mot hvad den skulle blifva, den skulle samla livets olika trådar till en punkt — den eviga solskenstörsten, längtan efter glädje, kärlek, skönhet. Ty det är den, menade den gamle skalden, som genomdallar hvarje fiber i människokroppen, som kommer hvarje tåråd öga att le midt i sorgen. Den gamle skolmagistern tackade försynen, som utvalt just honom att skapa denna dikt, dikten om livets långa längtan, om längtans långa lif. Han tackade gud, som låtit smärtan blifva hans adelsmärke.

Så satt den gamle skalden där i fönstret drömmande och tänkande. Plötsligt ser han ett ekipage — han kände igen det; det var åkar Nilssons — komma från staden dit ut till utkanten. Och än mer — det stannar vid hans grind, och ur stiger en äldre, korpulent men mycket elegant dam. Hon går rätt på hans hus och den gamle skalden skyndar bort från fönstret för att bedja Lotta springa och öppna.

Själ! går han in i sitt rum, och liksom gripen af en aning tager han fram den urkedja, fröken Marianne en gång broderade och fäster den på sig. Mer hinner han ej, ty dörren öppnas och in träder en ståtlig gammal dam, som med stark utländsk brytning ropar:

— Gabriel, känner du ej igen mig?

Den gamle skalden stod där gapande af förvåning. Ej så, att han ej visste, hvarom det var fråga, men han tyckte sig med ens ha förlorat tankeförmågan.

— Är det hertiginnan? — var allt, han kunde få fram.

— Ja, Gabriel, svarade hon, det är Marianne, som efter ett lifs längtan kommit tillbaka för att finna dig, Gabriel. Jag har lefvat länge, sett många länder och många män, men dig har jag aldrig glömt. Hela min längtan stod till dig; jag har älskat dig mer, än jag anat. Nu, när jag återvände till Sverige, styrde jag min kosa först till dig, förr än till mina syskon. Men — hon bleknade — känner du ej igen mig, Gabriel?

— Jo . . . jo visst, Marianne, svarade magistern och sjönk ned på en stol utan att bedja henne sitta.

— Men, Gabriel, utropade hertiginnan, är jag då ej välkommen?

Den gamle skalden svarade ej, han föll allt mer och mer ihop, ja, den gamle mannen svimmade.

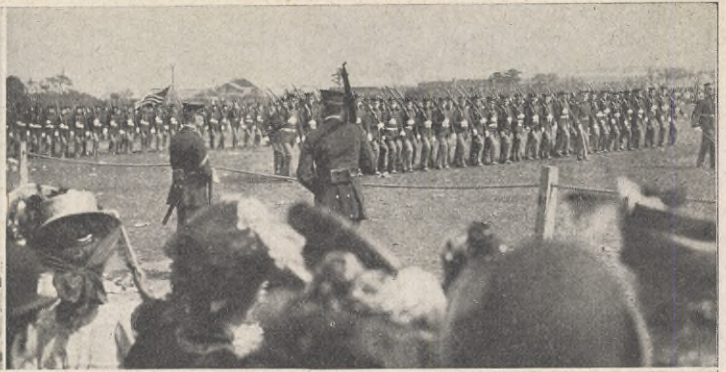
Nu blef hertiginnan förskräckt. Hon for på bar gärning att hämta läkare. Denne, som kom ut till den gamle skalden, konstaterade en för häftig sinneshörelse. Han behöfde ro; snart skulle han bli bra igen. Hertiginnan gjorde bäst i att ej stanna kvar, utan vända åter först om någon vecka.

(Forts. å sid. 544.)

EN SENASTE SNAPSHOT AF KUNG LEOPOLD AF BELGIEN, KONGOFRISTATENS HÄRSKARE.

FRÅN JAMESTOWNUTSTÄLLNINGENS ÖPPNANDE.

PRESIDENTEN ROOSEVELT HÄLSAR DE DEFILERANDE TRUPPERNA
STATEN VIRGINIAS UTSTÄLLNINGSBYGGNAD, DEN FÖRNÄMSTA PÅ UTSTÄLLNINGEN.

I engelska parlamentet framlades den 7 maj af Birrell ett med stor spänning emotsedt och sedermera lifligt diskuteradt förslag om *själfstyrelse för Irland*. Af allt att döma har icke heller Birrell funnit lösningen till det segslitna problemet om Irlands homerule. Omedelbart efter hans anförande begärde Balfour ordet och yttrade att detta vore det omöjligaste försök att ordna den irländska lokalstyrelsen som någonsin föreslagits, och hela planen skulle ohjälpligen stranda, emedan den ej tillfredsställde den offentliga meningen inom Skottland och England och ännu mindre på Irland. Balfour kritiserade utförligt de särskilda bestämmelserna i förslaget.

Efter fotografier.

Kliché: Kem. A.-B. Debut Öljufersparre Ståm—Öbg.

Efter fotografier. Kliché: Bengt Öljufersparre.
AUGUSTINE BIRRELL, Irlands nye reformator, på väg till parlamentet den 7 maj för att framlägga den nya irländska själfstyrelsebillen.

Efter fotografier. Kliché: Bengt Öljufersparre.
PRINSPARETS AF WALES YNGSTA BARN lyssna till Gardesmusiken från trädgårdsmuren i S:t James' Palace.

Alltsedan genomförandet af skiljsmässan mellan stat och kyrka i Frankrike har ett ständigt orosfrö funnits i frågan huruvida republikens tjänstemän i denna sin egenkap skulle kunna närvara vid religiösa ceremonier eller själfva deltaga i dem. Vid Jenaoffrens begrafning t. ex. vållade frågan många och svåra funderingar hos regeringen. Där löste man svårigheten på det sättet, att presidenten som icke ensam representerar Frankrike fick taga i vigvattenskvis'en under det att regeringsmedlemmar icke gjorde det. Nu ha de lätttröliga franska sinnena under åtminstone en månads tid satts i svallning af en annan fråga af samma natur. Jeanne d'Arcs minne fräs årligen i Orléans med en stor högtidlighet, hvars glanspunkt utgöres af en procession. Vid denna har hittills prästerskapet såsom statens tjänare ledt det hela och följaktligen bestämt, hvem som fick deltaga i fästen. I år däremot anordnades nationalfästen af borgmästare och råd, och jämte andra sällskap som anmälde sig till deltagande i fästen, befann sig äfven de olika, till stor del af fritänkare sammansatta frimurarlogerna. Då förklarade prästerskapet: "Antingen vi eller de gudlösa Komma frimurarne med skola vi se til att fästen blir till ett fjasko". Och då frimurarne orubbligt höllo på sin rätt att som andra statens lojala medborgare få hedra nationalhjältinnan uteblef från fästligheterna adel och prästerskap. De blefvo därför icke mindre lysande eller omfattade med mindre entusiasm än vanligt från publikens sida.

*

Efter fotografi.

JEANNE D'ARC-FESTEN I ORLÉANS. Den ryktbara jungfruns banér bäres i spetsen för processionen af en polis, som de civila myndigheternas representant.

Kliché: Bengt Silfverparre.

Några dagar efter underrättelsen om den stora eldsvådan i Breinens frihamn, hemsöktes Hamburg af ett

liknande olycksöde. I frihamnen utbröt nämligen eld i ett större lagerhus, tillhörigt en af Hamburgs största exportaffärer i bomull, hartz m. m. 10,000 balar bomull, jämte stora förråd af hartz blefvo lågornas rof. Tack vare Hamburgs energiska brandkår lyckades det begränsa elden till lagerhuset o. kringliggande byggnader. En del prämar som lågo vid kajen bredvid blefvo likaledes förstörda.

Det brunna representerade ett värde af 4,000,000 mark.

Efter fotografi.

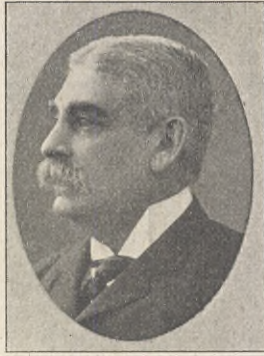
DEN VÄLDSAMMA BRANDEN I HAMBURGS FRIHAMN.

Kliché: Bengt Silfverparre.

Z. P. PALMQUIST.

70 år fyllde den 4 maj folkskollärare Zacharias Peter Palmquist i Sundsvall, 64—97 lärare vid Sundsvalls folkhögskola. Under flera år ordf. i Sundsvalls fattigvårdsstyrelse, skolrådsledamot m. m.

H. HARTVIG.

65 år fyllde den 13 maj grosshandlaren Herman Hartvig i Göteborg, delägare i firman Aug. Abrahamson & Co. Led af stadsfullmäktige och drätselkammaren, af styrelsen för Handelsinstitutet, Förs.-bol. Svea, förest för Mosaiska förs., ordf. i gasverket samt led. af ett hertal kommunala kommittéer.

F. A. LOVÉN.

Skogschefen, fil. dr. Fredrik August Lovén fyllde den 2 maj 60 år. Stud. ex. 66, fil. dr. 74, lektor i naturvetenskap vid skogsinstitutet 79—84, chef för Uddeholms-A.-B:s skogar sedan 84 Känd som författare. Led. i Värmlands läns skogs-vårdsstyrelse m. m.

C. ARHÉN.

Apotekaren Carl Johan Arhén fyllde den 13 maj 50 år. Apot.-ex. 83. Förestår apoteket Kronan i Kristianstad sedan 89. Är led. i styr. för Riksbankens afd.-kontor i Kristianstad sed. 03. Led af stadsf. sed. 97 Ätvensom af dess beredningskommitté, samt af hämnarektionen och hälsovårdsnämnden m. m.

H. O. LINDGREN.

70 år fyllde den 17 maj f. d. professor H. O. Lindgren i Lund. Porträtt och utöfrig biografi återfinnes i ärg. IV : 22.

A. F. W. von MENTZER.

65 år fyllde den 12 maj major Arvid von Mentzer i Malmö. Kadett vid Karlberg 56, underlöjtn vid Jönköp regte 62, afsked från regtet 69, kapten i armén 71, major 89, befälhavare vid straffängelset i Varberg 66, cfr. vid länsfängelset i Karlstad 69, vid Centralfängelset i Malmö 84.

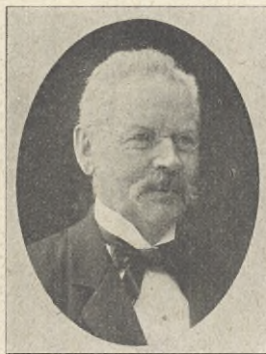
O. V. LUNDBERG.

Borgmästaren Otto Lundberg i Sala fyllde den 6 maj 63 år. Stud.-ex. 62, hofrättsex. 68, v. häradshöfding 71, rådmän och magistratssekreterare i Sala 75, borgmästare 82. Led. af riksd. F. K. 1900—04, af Vestmanlands läns landsting 86, sedan 99 landstingets v. ordförande.

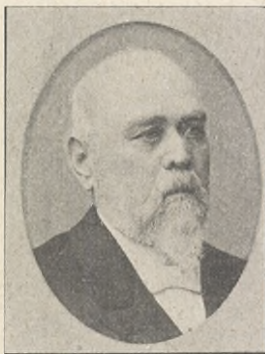
C. H. WEIDENHIELM.

Generalkrigskommissarien Carl Herman Weidenhielm i Stockholm fyllde den 15 maj 55 år. Stu.l. ex. 71, hofrättsex. 75 v. häradshöfding 71, kansliåd 95, expeditionsschef 99, generalkrigskommissarie och chef för K. Arméförvaltningens civ. Idepartement 04. Kyrkoråd i Oscars-församlingen 06.

D. AHLQUIST.

F. d. rektor David Ahlquist i Sköfde fyllde den 12 maj 70 år. Stud. ex. 56, fil. dr. 66, lektor 72, rektor i Filipstad s. å., i Sköfde 93. Led af stadsfullm., ordf. i drätselk. och hälsovårdsn. och v. ordf. i skolrådet i Filipstad. Led. af stadsfullm., kyrko- och skolråd, v. ordf. i hälsovårdsn. i Sköfde m. m.

C. J. NORDAHL.

Häradskrifvare Carl Nordahl i Visby fyllde den 1 maj 65 år. Stud.-ex. 63, kronolänsman 65, häradskrifvare i Gotlands norra lögderi 85. Ordf. i Visby fattigvårdsstyr 90, i Visby bevillningsredning 92, led. af V sby stadsfullmäktige 96, i styr. för Riksbankens kontor 95 m. m.

E. HEDVALL.

Kontraktsposten, kyrkoherde Erik Hedvall fyller den 27 maj 60 år. Stud. ex. 71, prästvigd 76, hospitalspred. i Nyköpings s. å., l. saretspred. därst s. å., kyrkoherde i Malung 78, kontraktspost i Vesterdals kontrakt 02. Led. i bevillningsberedningen och taxeringsnämnden. Kommunalman.

K. A. ANDERSSON.

Till fiskeriintendent i Bohuslän och Halland har i v. förordnats fil. lic. Karl Andreas Andersson. Stud.-ex. 96, fil. lic. 06. Deltog i svenska Sydpolexpeditionen 01—04 såsom expeditionens zooog. Bedref biologiska studier vid Kri-tinebergs zoologiska hafsstation somrarne 1900, 01.

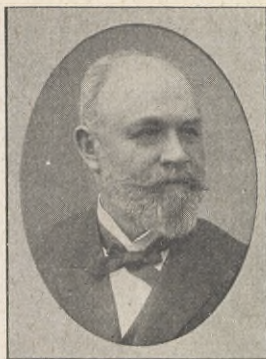

PORTRÄTTGALLERI

J. BENGTSSON.

Landbrukaren Jöns Bengtsson å Gullåkra, Staffanstorps, Malmöhus län, fyllde d. 16 maj 70 år. Mångårig kommunalordf., landstingsman, led. i dir för Malmö läns sjukvårdsinrättning i Lund, led. af Riksd. A. K. 85-96, ordf. i Bara härads vägstyr., v. ordf. i Torna och Bara härads brandstodsbolag.

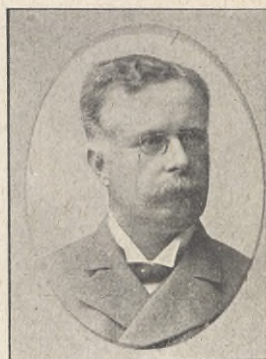
F. E. BLOM.

Grosshandl. Frans Blom i Norrköping fyllde 17 maj 69 år. Medlem af Sparbanksstyr., af Hamnstyr. 92-85, af Krorsoppbördskommunen. Led. af stadsfullmäktige, i styr. för Österg. Ensk. Bank. Styrelsemedlem i flera ångbåtsbolag och industriella företag samt välgörenhetsinrättningar.

H. G. af SILLÉN.

Kommandörkaptenen af första graden vid kungl. flottan, Herman af Sillén, fyllde den 29 maj 50 år. Kadett 70, officer 76, löjtnant 81, kapten 88, kommandörkapten af andra graden 97, af första graden 01. Marinmålare.

J. G. RICHERT.

50 år fyllde den 16 maj professor J. G. Richert i Stockholm. H. S. D. har i årg. IV:22 återgivit större porträtt med utörlig biografi.

C. J. HAMMARSTRÖM.

Led. af riksd. A. K., hofslagaremästaren Carl Johan Hammarström i Köping fyllde den 30 april 65 år. Led. af stadsfullm., drätselkammaren, fattigvårdsstyr., hufvudman i Köpings sparbank m. m. Led. af riksd. A. K. 91-96 och sedan 97.

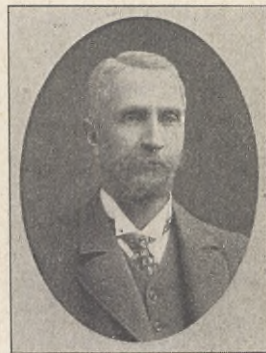
J. J. BYSTRÖM.

50 år fyllde d. 15 maj riksdagsmannen Jakob Byström i Sthlm. Student vid Betelseminariet och i Amerika, predikant i baptistsamfundet i Sverige, öfvertog 83 tills. med J. A. Borgström "Veckoposten", baptistsamfundets hufvudorgan. Sedan 96 led. af Riksd. A. K. Ifrig nykterhetsvän

P. O. LIEDBERG.

Led. af Riksd. F. K. ryttmästare Per Olof Liedberg fyllde d. 9 maj 50 år. Stud.-ex 76, u-löjtn. v. Sk. Hu. sarregtet 77, afsked ur armén 98. Led. af Riksd. F. K. 02, suppl. i statsutskottet 04, delt. i särskilda utskott 04, 06, i rösträttsutsk. 07, i Hushållningssällsk. förv.-utskott, varit landstingsman för Färs härad Malmöhus län.

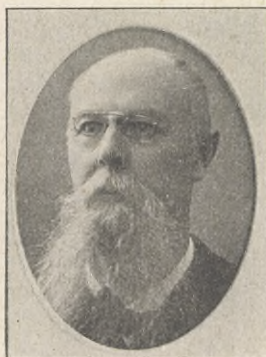
C. F. ASKER

50 år fyllde den 11 maj kaptenen vid Flottans reserv Carl Fredrik Asker å Djursnolm U-löjtn. vid Flottan 78, kapten 89. Verkst. dir. vid Getle-Dala Järnväg 98-04. Led. af stads i Karlskrona 91, i Norrköping 91. Led. af Örlogsmannasäll. kapet 86 m. m.

A. PEYRON. †

Den 15 maj afled i Sthlm f. konsulin Adolf Peyron född 23. Bedref grosshandelsaffär till 85. Var 48-60 belgisk v. konsul. Led. af Riksd. F. K. 70-88. I tio år ordf. i Sthms handels och sjöfartsnämnd, mångårig ordf. i styr för Skandinaviska Kreditaktiebolagets kontor i Sthlm, led. af stadsfullmäktigt o. s. v.

J. A. TILANDER. †

Postmästaren i Linköping J. A. Tilander afled i Stockholm den 6 maj, 65 år gammal. Sedan 99 postmästare i Linköping. Innehållt postinspektörsförordnande, varit justerare af mått och vikter, fullmäktigt och revisor i Civilstatens pensjonsinrättning. Flerårig ordf. i Posttjänstemännens förening.

G. A. BLOMDAHL. †

Den 29 april afled i Torsby landbrukaren Gustaf Alfred Blomdahl 62 år gammal. Kommunalsammans o. dt., ordf. i kommunalnämnden, led. af kyrko- och skolrad samt af kommittéer såväl inom som utom kommunen.

A. B. TOMASON. †

Den 10 maj afled i Stockholm rådmannen, o. dt. å rådhusrättens 6:e afdelning Anders Buvild Tomason 47 år gammal. Stud.-ex 78, hofrättsex. 83, e o not i Svea hofrätt s. a. kansl. i F. K. under riksdagarna 85, 88-91, v. härads höfding 87, kanslist 92, stadsnot. 91-95, rådmän 02.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

A. W. HAFSTRÖM. †

Den 11 maj afled i Sthlm grosshandlaren Adolf Waldemar Hafström, f. 25. Övertog 54 Aspelinska tobaksfabr. på söder, som H innehade till midten af 70-talet under firma Brink, Hafström & Co. En af Sthlms sparbanks huvudmän. En af dem som 66 stiftade Sthlms schacksällskap och dess hedersledamot.

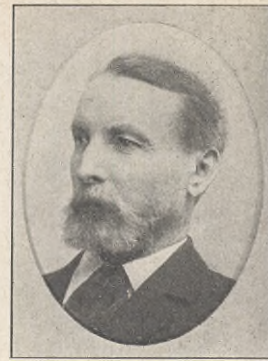
W. FALK. †

Den 12 maj afled i Sthlm bruksägaren Wilhelm Falk, 81 år gammal. 48—68 grosshandl. i Falun samt bruksägare Kommunälman, landstingsman m m 70—74 led af Riksd. A. K. för Falun, Hedemora och Säter, 75—93 led. af Riksd. F. K. för Kopparbergs län, 80—93 medlem i bankoutskottet.

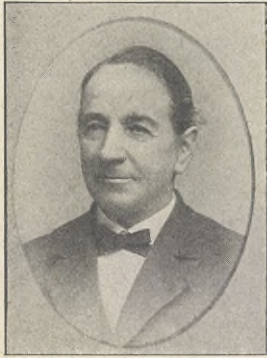
K. GUSTAFSON. †

Den 7 maj afled direktör Kristoffer Gustafson å sin egendom Ekbacken, (Östergöt län) 69 år gammal. Ordf. o. verkst. dir. i Östergöt. Brandstodsbol., verkst. dir. i Fogelstad, Vadstena o. Odeshögs järnväg, styrelseled. i Polkhögskolan Sunnevad, m. m. Innehåde de illsta kommunala uppdrag i Rogslösa sn.

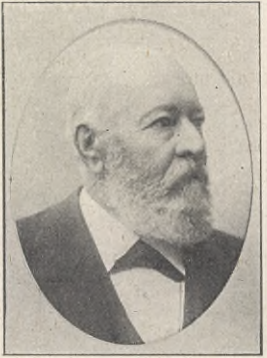
C. J. LUNDEVIK. †

Den 5 maj afled å Forsbacka öfveringenjören Carl Johan Lundvik. Född 38, bruksbokh. vid Högbo bruk 54, ingenjör vid Edske maskin 57, vid Sandvikens järnverk 62, vid Fagersta järnverk 65, disponent för Näs järnverk i Norge 77, öfveringenjör och förvaltare vid Forsbacka järnverk 84.

M. V. BERGGREN. †

Den 1 maj afled i Stockholm tullkontrollören Magnus Vilhelm Berggren, född 26 Kontrollör vid Norrköpings tullkammare 74, afled 93. Hög frimurare, jubelkommandör i Par Bricoll.

A. F. KJELLERSTEDT. †

F. öfverjägarmästaren Axel Fredrik Kjellerstedt afled å sin egendom Söraker (Sundsvall) den 26 april. 79 år gammal. 89—92 öfverjäg. i Gälle-Dala distr. Led af norrländska skogs-komm. af Hönösands stadsfullm. ordf. i Hässjö-ns kommunalst., v. ordf. i Väster-norrlands läns nya jaktv. ören m m.

A. G. TOBIÆSON. †

Den 30 april afled i Filipstad, fil. jubeidoktorn Anders Gustaf Tobiæson. Född 28, stud.-ex. 48, fil. er. 57, kollega vid Filipstads allm. läroverk 61. Medlem af stadsfullmäktige i Filipstad 62—86.

E. SANDELIN. †

Den 7 maj afled i Stockholm, med. dr. Ellen Sandelin, född 62 Stud.-ex. 82, med. lic. 97, praktiserande läkare i Stockholm s. a. Tjanssjö som läkare vid folkskolorna. Från trycket utg. flera framställningar i med. ämnen och vidare deltagit i de internationella kvinnokongresserna i London 99 och i Berlin 04.

(Forts. fr. sid. 531.)

Hertiginnan måste foga sig i doktors önsknin-
g. Doktorn lät Lotta lägga den gamle magistern, skref ut ett recept på ett särkande medel och tog sedan som en galant herre hertiginnan under armen samt förde henne till vagnen och sökte där inleda en behaglig konversation. Men han fick intet svar. Doktorn tröstade sig dock med, att hon ännu ej riktigt väl försted svenska.

Emellertid kom magistern åter till sans. Men det var som om något brutit inom honom. Han gick jämt och talade för sig själf och Lotta måste både kläda och mata honom. Den dag, som hertiginnan skulle återkomma, tycktes han dock bättre.

Han stängde in sig i sitt rum, och Lotta, som fört ej fått lämna huset, ansåg honom nu vara nog kry att ej behöfva hennes omvårdnad. Hon gick därför ut för att för sina vänner vidt och bredt omtala den märkvärdiga händelsen.

Men den gamle skalden gick ensam i sitt rum. Hans diktardrömmar hade grusats, sin långa längtans dikt kunde han ej längre nedskrifva, då han ej mer kunde längta. Trånaden var försvunnen, men hade glädjen kommit? Tvärtom — hans lyras skönaste sträng var afskuren, och nu stod den gamle skalden sörjande som en musiker, då hans cremonesare sönderslagits.

Den gamle skalden gick fram till sin chiffonier och tog fram de välkända papperen. Men ej för att ordna dem. Smekande strök han öfver de gula bladen, som en öm hand stryker öfver vissa knoppar. Sedan kastade hans armars så darrande hand dem med en okänd säkerhet rakt in i brasan, som brann i kakelugnen. Han frös, fast han stod midt för den varma elden, som brann i hans rum långt in i maj och det svartnade för hans ögon, fast han såg midt in i de ljusa lågorna.

Där brunno hans drömmar, sedan hans skönaste dröm grusats af den, om hvilken han drömt. — Hur lifvet är underligt, tänkte den gamle skalden, när smärtan och sorgen vuxit en i blödet, då kommer glädjen för att krossa den, som lifvets sorger ej kunde nedslå. Mer kunde han ej tänka; hans blod flöt med trotsig feberhast i ådrorna. Han märkte det ej först; men så var det, som om något brast i hans inre.

Den gamle skalden föll död ned; en blodåder hade sprungit i hans hufvud.

VIII ÅRG. 34: E HÄFTET INNEHÅLLER:

Knut Michæelson, — "Den gamle skalden" af Julien de St Julien. — Svenska porträtt för dagen. Sverige i utlandet. — Etnografiska missionsutställning i Stockholm. — Den glada händelsen vid spanska hovet. — Bilder från Kongo. — Brokigt utomlandsnytt — Från Jamestownutställningens öppnande. — Veckans porträttgalleri.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI, GÖTEBORG, 1907.